

## **Pomembnost Gospodovega učlovečenja**

6 (Jezus) In zdaj te Moj ljubi Matael, vprašujem, ali iz povedanega že nekoliko dojemaš, kaj pravzaprav hočem povedati?"

7 Reče Matael: "O Gospod, seveda, seveda dojemam; toda pri tej razsežnosti se začnjam izgubljati in razblinjati v nič! Kajti Tvoja večna oblast in veličina, neskončni prostor in večno trajanje časa me povsem pogoltnejo. Približno mi postaja jasno in seveda komaj vem ali pa tudi sploh ne, ali sem prav razumel, kar si Ti, o Gospod, nekako zašepetal, tako neizrekljivo se mi svita, da nimaš za seboj recimo - da ostajemo pri arabskem načinu štetja - ne le več decilijonov ali eonov, ampak nešteto takšnih obdobjih stvarjenja. Če bi namreč začel trajanje časa šteti nazaj od sedanjosti, štetja gotovo ne bi nikoli končal in večno nikdar ne bi prišel do tistega obdobja, o katerem bi lahko rekli, da je bilo Tvoje prvo!

8 Skratka, Tvojega začetka ni in tako so tudi Tvoja stvarstva brez začetka, in kolikor jih lahko tudi zajame neskončni prostor, med njimi vendar ni nobenega, o katerem bi lahko rekli: 'Glej, to je bilo prvo! Pred tem ni bilo nič ustvarjenega!' Kajti pred takšnim, ki naj bi bilo prvo stvarstvo, se vendar spet skriva cela večnost! Kaj bi počel med to večnostjo ob Svoji vedno enaki bitnosti? V neskončnem prostoru je prostor tudi za neskončno veliko stvarstev, četudi so njihove razsežnosti še tako neskončno velike, to ne pomeni nič! Neskončno prostorje ima dovolj prostora za vsa nešteta stvarstva in bo večno imelo še prostor za eonkrat mnoga in tako večno naprej in naprej za še nešteta nova, in ta prihodnja ne bodo že od vekomaj obstoječih niti malo pomnožila; kajti neskončno in nešteto se ne more pomnožiti zato, ker je že tako in tako neskončno.

9 Da, če bi to obdobje začel šteti z ena, bi se v prihodnjih eonskih časih ali večnostih gotovo lahko pomnožila vselej za eno in potem zmeraj za eno in eno in eno in tako naprej; toda kjer je zadnje število že tako neskončno, tam si ni mogoče misliti nobene pomnožitve! Nova stvarstva sama zase pač še nekaj štejejo, - toda ob številu prejšnjih stvarstev prav nič!

10 Takšno je moje dojemanje, ki me hoče popolnoma uničiti. Toda proč s takšnimi mislimi, ki zaradi svoje neskončne velikosti dušijo in uničujejo mojo za to premajhno dušo. Če le imam večno življenje in poleg tega še ljubezen in milost in takšno okolico, kot je ta, ne bom nikdar več želel natančneje spoznati niti lune, kaj šele naše sonce! Zdaj tudi spoznavam, kako neumno je bilo, da sem Te vprašal nekaj, kar se omejenemu človeku sploh ne spodobi vedeti! Gospod, odpusti mi mojo veliko neumnost! "

## **255. Gospodovo učlovečenje v našem obdobju stvarjenja in na naši zemlji. Vsenavzočnost duha.**

1 Rečem Jaz: "Ne, prijatelj Moj, neumnost to ravno ni, temveč radovednost, ki gre nekoliko predaleč in pregloboko za to zemeljsko življenje; dokler namreč duša ni

postala popolnoma eno z mojim duhom v njej, takšnih stvari nikakor ne moreš povsem dojeti in razumeti. Tudi ko boš nekoč dosegel ponovno rojstvo duha in boš celo onstran v Božjem kraljestvu kot duhovno popolno bitje, boš sicer veliko stvari kar najbolj temeljito spoznal, vendar le toliko poglobljeno, kolikor so povezane z zdajšnjim obdobjem stvarjenja, v katerega ureditvi je imelo vsako prejšnje svoj obstoj in ga ima kot duhovno popolno še zdaj in nenehno. Kljub temu pa je med tem in vsemi prejšnjimi obdobji stvarjenja, enako kot med to zemljo in vsemi drugimi neštetimi nebesnimi telesi prastvarjenjskega velečloveka, neznanska razlika.

2 Pri neštetih predstvarstvih, ki so vsa predstavljala in sestavljala pravesoljskega velečloveka, nisem bil Jaz na nobeni njihovi zemlji kot človek ovit v meso po moči Svoje volje, temveč sem se sporazumeval z njihovimi ljudmi le po najčistejših angelskih duhovih, ustvarjenih za tisto stvarstvo. Samo to obdobje stvarjenja je določeno, da ima na nekem majhnem planetu, ki je prav ta Zemlja, za vsa prejšnja obdobja in stvarstva, ki bodo sledila v neskončni večnosti, pred seboj Mene v Moji večno prabožanski bitnosti v mesu in v najožji obliki ter jo Jaz sam poučujem.

3 Za vse prihodnje čase in večnosti sem si hotel prave in resnične, Sebi popolnoma podobne otroke ne le ustvariti, kot običajno, temveč jih s Svojo očetovsko ljubeznijo resnično vzgojiti, da bi potem z Menoj vladali vsej neskončnosti.

4 Da bi to dosegel, sem Jaz, neskončni, večni Bog, sprejel za poglavitno življenjsko središče Svoje božanske biti meso, da bi se vam, Svojim otrokom, predstavil kot viden in oprijemljiv Oče, ter vas prav sam iz Svojih ust in svojega srca učil resnične Božje ljubezni, modrosti in moči, s katerimi boste potem tako kot Jaz obvladovali ne le vsa bitja zdajšnjega obdobja stvarjenja, temveč tudi poprejšnja in vsa, ki bodo sledila v prihodnosti.

5 In zato ima to obdobje stvarjenja pred vsemi drugimi za vas še zdaleč ne dovolj prepoznavno prednost, da je v vsej večnosti in neskončnosti edino, v katerem sem se Jaz sam popolnoma odel v človeško meseno naravo in Si v vsem velečloveku stvarstva izvolil to lupinasto obliko, v njej območje osrednjega sonca Sirija, od dvesto milijonov sonc, ki ga obkrožajo, prav to in od mnogih planetov, ki ga obkrožajo, prav tega, na katerem smo zdaj, da bi na njem sam postal človek in iz vas ljudi vzgojil Svoje resnične otroke za vso prihodnjo in preteklo neskončnost in večnost. In če ti, Matael, kot eden najsolidnejših računarjev, vse to upoštevaš, te večnost in neskončnost prostora ne bosta več tako hudo stiskali.

6 Za še tako modro, končno in omejeno dušo sta pojma neskončnost in večnost seveda nekaj, kar jo s svojo nedoumljivostjo spravlja v nenehno stisko, drugače pa je s povsem prebujenim duhom v njej. Ta je svoboden in v vsem podoben Meni,

njegovo gibanje pa je že takšno, da vsa prostorska razmerja zanj niso nič, in to, prijatelji, je že ena najpomembnejših lastnosti duhovnega človeka!

7 Predstavljajte si vsa, še kako hitro gibanja teles, kot sem vam dovolj pojasnil že ob eni prejšnjih priložnosti, in kmalu boste ugotovili, da so najhitrejša gibanja osrednjih sonc, ki sem vam jih razodel, povrh tega še eonkrat pomnožena v svoji hitrosti ali povečana na eonto potenco, v primerjavi s hitrostjo duha prava polževa pošta, kajti zato, da telesa premagajo neznansko velike prostorske razdalje, zmeraj potrebujejo nekaj časa, sorazmerno oddaljenosti, za duha pa je vsaka, še tako neizmerna prostorska razdalja enaka; kajti zanj je 'tukaj' in še tako neizmerno daleč nekje 'tam' eno, medtem ko je različnost prostorske oddaljenosti za vsako drugo gibanje bistvenega pomena.

8 Opozarjam te tudi, kako iz človekovega duha, čeprav še ni postal eno z dušo, vendarle prehaja v dušo poseben čut in se pokaže kot povsem duhoven s tem, da si vse dogodke - čeprav so se zgodili celo večnost za sedanjostjo! - predstavlja zmeraj, kot da bi se dogajali zdaj ali kot da bi bil duh tedaj tudi že zraven in bi videl in slišal vse dogajanje. Omejena duša si oddaljenost takšnih davnih dogodkov naslika sama v svojih možganih šele pozneje. V duši spomin nadomesti ta duhovni čut; toda to ne posedanji dogodka, temveč ga uvrsti v čas, ko se je zgodil. Duh pa se kot navzoč prestavi nazaj v čas dogajanja in si tudi prihodnje dogajanje posedanji tako, kot da bi se že dogajalo zdaj, se šele začelo ali že zdavnaj zgodilo.

9 Svetni modrijani imenujejo ta čisto duhovni čut posedanjanja zdavnaj minulega ali tudi tistega, kar se bo šele zgodilo v prihodnosti, človekova domišljija. Le da to ni domišljija, kajti tako lahko imenujemo le tisto, kar duša sama sestavi iz zaloge svojih podob kot nekaj novega in tako napravi obliko ali delo, ki sicer ne obstaja nikjer v naravnem svetu. Iz te zmožnosti, ki jo ima samo duša, so se razvile vse človekove naprave, vse stavbe in oblačila in zgodbe in vsakovrstne pesnitve, katerih ozadje je zelo redko cela resnica, večinoma pa je zgolj laž in pravzaprav nič.

10 To je torej tisto, kar lahko imenujemo fantazija; toda prej omenjeni čut za predočenje preteklih ali tudi prihodnjih dogodkov je življenjska posebnost duha in človek, ki misli čisto, lahko iz tega spozna, da duh v človeku ni povezan niti s prostorom niti s časom in tako vlada nad obema.

11 Za duha torej obstaja prostor le tedaj, ko si ga ustvari in hoče imeti, in pod povsem enakimi pogoji tudi čas. Če noče časa, ga takoj nadomesti z večno sedanjostjo preteklega, sedanjega in prihodnjega.

12 Navsezadnje bi lahko opazili v sebi še tretjo čisto duhovno lastnost, če bi bili nanjo pozorni! Ta lastnost pa je v tem, da si kakšno še tako veliko stvar lahko predstavljate

kot dovršeno v vseh njenih delih in imate z enim pogledom pregled nad vsem sončnim sistemom. Duša mora s svojo zmožnostjo čutnega zaznavanja neko stvar od vseh strani počasi in dolgo opazovati, jo otipavati in ji prisluškovati ter jo razstaviti, da si lahko šele postopno ustvari popolno predstavo o njej. Duh pa obkroži celo osrednje sonce od zunaj in od znotraj v komaj doumljivem najkrajšem trenutku in prav tako hitro tudi nešteto takšnih sonc in vseh njihovih planetov; in kolikor mogočnejši je duh zaradi urejenosti duše, toliko jasnejši in natančnejši je njegov pregled nad največjimi in neskončno zapletenimi stvarmi stvarstva.

13 'Da', pravite in celo upravičeno, 'kako je mogoče, da ima duh tako hiter in popoln pregled?' In Jaz vam odgovarjam: Na najpopolnejši način, ravno tako, kakor lahko popolna, v naravnem redu zasidrana duša čuti daljavo in predmete s svojim zunanjim življenjskim etrom, - kakor ste zadostno preverili že pri črncih. Toda pri le substancialni duši takšne lastnosti ob vsej njeni še tako veliki intenzivnosti sploh ni mogoče prav primerjati s podobno lastnostjo duha, ker je nujno še prostorsko omejena in je le pod določenimi transcendentno naravnimi praelementi zmožna misliti in čutiti zunaj svoje temeljne oblike, in sicer - kolikor bližje je svoji pravi človeški življenjski obliki, toliko občutneje in solidneje to zmore. Zelo daleč proč ji celo v njenem najpopolnejšem, seveda zgolj duševnem stanju, slabo uspe in naj ima kakšna duša še tako močno zunanjo življenjsko sfero, z izžarevanjem od tod ne bo mogla do Afrike zaznati ničesar več."

## **256. Zunanja življenjska sfera duše in duha**

1 (Gospod:) "Kadar ob nekakšnem zamaknjenju za nekaj trenutkov duh s svojim etrom praživljenjskega ognja prežari popolno dušo, tedaj se čutenje, delovanje in gledanje na daljavo zelo stopnjuje in duša v takšnih trenutkih lahko seže do zelo oddaljenih zvezd ter jih zelo natančno pregleda; toda ko se duh v duši spet umakne, lahko duša le s svojo zunanjo življenjsko sfero učinkovito seže samo tako daleč, do koder še najde nekaj sebi prvinsko podobnega. Njena zunanja življenjska sfera je podobna sevanju zemeljsko vidne svetlobe. Kolikor bolj je oddaljena od plamena, toliko medlejša in slabotnejša je, dokler nazadnje od nje ne preostane nič drugega kot noč in tema.

2 Toda z zunanjo življenjsko sfero duha ni tako. Podobna je etru, ki enakomerno razdeljen polni ves neskončni prostor. Ko se duh svobodno prikaže v duši in se vznemiri, se še isti trenutek tudi njena zunanja življenjska sfera vznemiri neskončno daleč navzven, in njegovo gledanje, čutenje in delovanje sega potem povsem neomejeno neskončno daleč, do koder eter povsem napolnjuje prostor med stvarstvi

in v njih; kajti ta eter je - med nami rečeno - pravzaprav povsem identičen z večnim življenjskim duhom v duši. Je le kondenzirano žarišče splošnega življenjskega etra, ki napolnjuje vso neskončnost. In ko dorasel duh po duši pride v stik z zunanjim etrom, se njegovo čutenje, mišljenje in gledanje v trenutku neoslabljeno zedini s čutenjem, mišljenjem in gledanjem neskončnega etra zunanjega življenja v najneskončnejšo daljavo, in kar veliki življenjski eter, ki vse obliva in prešinja, v neskončnem prostoru čuti, vidi, misli, hoče in dela, to čuti, vidi, misli, hoče in dela v istem trenutku tudi posebni duh v duši; to vidi, čuti, misli, hoče in dela potem tudi duša, dokler jo prešinja njen duh, povezan z njemu najsorodnejšim neskončnim in najsplošnejšim zunanje življenjskim etrom.

3 Razlika med zunanje življenjsko sfero še tako popolne duše same in z zunanje življenjskim etrom duha je torej zlahka razumljivo neskončno in neizrecno velika; zdaj boste že začeli vsaj malo razumevati, vsaj približno, kako more duh čutiti, gledati, misliti, hoteti in delovati na tako veliko daljavo, ker en in isti povsem neoslabljen prešinja vso večno neskončnost nepretrgoma na vseh točkah celotnega večnega prostora.

4 Čeprav so deli splošnega duha v duši, kot ločeni, pa kljub temu nenehno sestavljajo popolno enoto z vseduhom, takoj ko povsem prešinejo dušo zaradi vnovičnega rojstva duha. Vendar s tem ne izgubijo svoje individualnosti, ker imajo kot življenjska žarišča v človeški obliki duše tudi sami isto obliko in tako s svojo dušo, ki je pravzaprav njihovo telo, kot vsevidni in vsečuteči duhovi tudi nujno čutijo in jasno zaznavajo to, kar je kot posebno in individualno navzoče v dušah, ki jih obdajajo. Zato lahko tudi duša, ki je povsem napolnjena s svojim duhom, vse to vidi, čuti, sliši, misli in hoče, saj je s svojim duhom eno.

5 Če ob tej zdaj že oprijemljivi razlagi še zmeraj ne bi doumeli bistva duha in njegovih sposobnosti, tedaj v prihodnje Jaz sam resnično ne bi več vedel, kako naj vam to pred ponovnim rojstvom vašega duha, v vaših dušah lahko še bolj pojasnim! Zato vsi odkrito povejte, ali ste Me v tej najpomembnejši točki končno le razumeli!"

## **257. Božja vsevednost**

1 Reko Matael in mnogi drugi: "O Gospod, zdaj nam je popolnoma jasno in ne vemo, kaj naj bi Te še vprašali! Gospod, zdaj nas vprašaj Ti o različnih stvareh; Ti boš pač najbolje vedel, kaj nam še manjka!"

2 Rečem Jaz: "To pa je nekoliko nerodno, če bi vas vprašal kar koli tako, kot da bi moral šele od vas izvedeti, ko vendar vse vem in vidim, kaj se dogaja v vas! Da, celo vaše najskrivnejše misli, za katere sami komaj veste, so Mi najjasneje razvidne,

kakor vam sonce na nebu; in Jaz naj bi vas še kaj vpraševal, kot da ne bi vsega že vnaprej vedel?! Ali ne bi bilo to nerodno ali vsaj nekoristno zapravljanje časa z jezikanjem in klepetanjem?!"

3 Reče zdaj črnek, ki je stal poleg: "Gospod, to se mi ne zdi logično; kolikor vem, si pred nedavnim vendar sam vprašal Svoje bele učence, ali so razumeli to ali ono! To je vendar tudi vprašanje, s katerim bi od nekoga radi izvedeli nekaj, kar nam prej še ni bilo prav jasno! Zakaj si tedaj vprašal Svoje učence? Mar nisi vedel, ali so ali pa tudi niso razumeli Tvojih velikih in nadvse modrih razodetij?"

4 Rečem Jaz: "O ti Moj cenjeni črni prijatelj! Še zdaleč ne vprašujemo zmeraj le po tem, česar prej sami nismo vedeli, temveč pogosto tudi zato, in to utemeljeno, da bi z vprašanjem sočloveka spodbudili k razmišljanju.

5 Tako učitelj vprašuje svoje učence o stvareh, ki jih tudi brez odgovora malih učencev prej dobro ve in jih mora vedeti. In sodnik vpraša kršilca zakona, kaj je zakrivil, ne morda zato, da bi šele zdaj izvedel, kaj je ta storil proti zakonu - to sodnik že dolgo ve! -, temveč hoče od kršilca le priznanje in kaznuje pretkanega grešnika, če trdovratno zanika vse, o čemer je sodnik že dolgo povsem prepričan, ker je enako izjavilo več prič!

6 In tako lahko tudi Jaz kot najboljši Učitelj in najpravičnejši sodnik vas, ljudi, zmeraj vprašujem, ne zato, da bi morda izvedel nekaj, česar prej ne bi bil vedel, temveč da bi vas s tem prisilil k razmišljanju in preskušanju samega sebe! Tako pa lahko vprašujem vsakogar; toda če bi koga od vas tako vprašal, kot bi se hotel prepričati, ali je ta ali oni od Mojih učencev dobro razumel Moj nauk ali ne, bi bilo tako vpraševanje prazno in nerodno, ker sem Jaz tudi brez vsakega vprašanja kot Bog že tako in tako od vekomaj vedel, kdo in kako Me bo v tem času na tej zemlji razumel! - Ti je zdaj tudi to jasno?"

7 Reče črnek: "Da, Gospod, zato Te prosim odpuščanja, da sem Tebe o Gospod, nadlegoval s svojim nadvse nerodnim vprašanjem! V prihodnje česa takega gotovo ne bom več storil, če mi bo dovoljeno, da se bom s svojimi smel še naprej zadrževati v Tvoji sveti bližini!"

8 Rečem Jaz: "Dokler hočeš, lahko ostaneš pri Meni in tudi vprašuješ! Če imaš še kaj, kar ti ni dovolj jasno, imaš tako kot vsak drug prosto in popolno pravico vprašati! Na tem kraju se namreč zdaj popolnoma razodevam, pozneje bo prišel čas, ko za nekaj časa ne bom poslušal nobenega vprašanja od nikogar. V tebi je še nekaj pomanjkljivega; preišči se in vprašaj in tudi to ti bom razložil!"

9 Reče črnee: "O Gospod, za to ni potrebno, da bi se dolgo preiskoval; svoje pomanjkljivosti namreč poznam že dolgo! In glej, poglavitna je ta, da si nikakor ne

morem razložiti Božje vsevednosti! Kako moreš Ti kar tako vedeti za vse v vsej neskončnosti?"

10 Rečem Jaz: "Da, če še zdaj ne razumeš tega, potem nisi dovolj globoko dojel Mojih razlag o zunanjem življenjskem etru duha! To si vendar razumel, kako je večni prostor stvarstva večni in neskončen in kako ni napolnjen z ničimer drugim kot vsestransko in neprenehoma z Mojim duhom, ki je čista ljubezen, torej življenje, svetloba, modrost, najjasnejša samozavest, najdoločnejše čutenje, zavedanje, gledanje, poslušanje, mišljenje, hotenje in delovanje.

11 V Meni je sicer žarišče tega edinega in večno enakega Duha, ki pa je eno s svojim neskončno velikim zunanjim življenjskim etrom, ki napolnjuje vso neskončnost in je pri Meni s poglavitnim življenjskim žariščem najtesneje povezano z vsem, kar vsebuje. Ta Moj zunanji življenjski eter pa prešinja vse in obsega vse v vsej večni neskončnosti in vidi, sliši, čuti, misli, hoče in deluje povsod enako.

12 Na določeno razdaljo zmora to tudi tvoja duša in nekdo bi v tvoji bližini težko mislil kaj zlega, ne da bi ti to takoj spoznal. Kakor pa ti to zmoraš z močno zunanjim življenjsko sfero svoje duše, ki je z njo zmeraj najtesneje povezana in tako tvoj jasni jaz širi daleč prek tebe, tako je tudi z Mojim zunanjim življenjskim etrom duha, le s to razliko, da je zunaj življenjska sfera tvoje duše omejena samo na določen prostor, ker se kot substanca zaradi različnosti tujih elementov, ki jih srečuje, ne more razširiti naprej.

13 Zunanji življenjski eter duha pa večno ne more naleteti na tuje prvine, ker je v bistvu vse on sam; in tako lahko tudi najsvobodneje in povsem neovirano v vsej neskončnosti vse vidi, čuti, vse sliši in najboljše razume. In glej, na tem jasno in zlahka dojemljivo temelji Božja vsevednost, ki ti je tako težko razumljiva! Povej, ti je zdaj to jasno?" Reče črnc z vedrim obrazom: "Da, da, da, zdaj popolnoma razumem tudi to in verjamem, da ob tem razumem še marsikaj, česar prej nikoli nisem prav jasno razumel!"

[Jakob Lorber](#)  
[Janezov veliki evangelij](#)  
[knjiga 4](#)